

feLugossy László
Kitömve

*Kevés az ember,
sok a figura...*

Felkészülés

Este nyolc óra volt.

Amolyan pótolhatatlanul, kopottasan nyolc. Ritkán fordul elő ilyesmi, de most szánt szándékkal nem volt érezhető a toronyiránti kitárulkozás vidám és fényes arculata, mert alaposan összetévesztette magát az idő egy teljesen másik, idegen idővel.

Ez az idegen idő feljelentette, persze névtelenül — mivel idegen volt és senki nem ismerte észjárását — ezt a mostanit, és bizarrul simlisséggel vádolta, ahogy a vadítók vadítanak.

Mindenki feljelentett mindenkit.

Ilyen világban lábadoztunk, akár akarta az ember, akár nem.

Beleszürkültünk az ellenkerti zöldségbe.

A hanyagul falhoz vágott diszkrécio kellemetlenül összetört, morbid viszonyításokat hozva a talajtalan életek tömegébe, káros erkölcsi bizonytalanságokat okozva, lehajtotta fejét a büszke szemétdomb.

A zászlókat a porba dobták, de hogy miért, arra meg nem jött válasz.

Fele arányban gondolkoztam ezen, hogy ne égjek ki oly hirtelen.

Egyedül én nem mentem sehová se.

Maradtam otthon, és helyi tréfákat nézegettem felvételről.

A helyi tréfáknak nagy az arcuk, szikrázó butaságuk anynyira szürke, olyan matt, hogy kivezettetésükkor újra visszaszaladnak, majd szaltóznak egy blamázt az óriási tapsra várva, mert a tisztelt publikumnak minden ilyesmi tetszik, hátradőlve a kényelmes fotelekben megmártóznak a körülöttük lengedező szégyenben.

Míg a helyi mókákkal ismerkedtem, azon járt az agyam, hogy reggel hétig fel kell készülnöm, hogy a csapattal el tudjak indulni, tehát annyi lelkiezőt muszáj összegyűjtenem, amennyit csak tudok, de ha a helyi viccekkel szórakoztatom magamat, ami ugyan jól kikapcsol, ellazít, akkor nem sikerül koncentrálnom önmagamra és lőttek a felkészülésemnek.

Össze kell törnöm a hajamat, végrendeletet kell írnom, a csónakot át kell fényeznem, lefényképezni egy legyet, majd gyűrűt mutogatni, misztikát tanulni, önkorbácsolni, a kirekesztettségemet lenyelni, tágabb teret nyújtani az újdonságoknak, az irodát kitakarítani, tárgyilagosnak lenni, elfelejteni a nyomasztást, a nagyszerű nők lelkére gondolni, és fontos még, hogy ez minél könnyedebben menjen, természetesen és spontán, cipő nélkül, törölközőbe csavart fejjel, egy fehér bástyával a kezemben, lázmérővel a hónom alatt, megmosott narancsokon fekve, félig árnyékban, félig totál, spirál vonalú fényben, hogy a menekülés látszatát se sűröljam, és egy vagyont érő lélegzet profilját a magaméhoz igazítsam.

És ez még nem minden!

A tapasztalataimat össze kell szednem, ábécésorrendbe rakva ki kell válogatnom az aktív tapasztalatokat, mert ezeket jó érzéssel használhatom majd az expedíció során.

A passzív és használhatatlan tapasztalatokat trezorba kell zárnom, és esetleges visszatérésem után újra átnézve aktivizálhatok egyet-kettőt élményeimnek megfelelően.

Persze ha egyáltalán visszatérek és nem lesznek akkora változások, és a lényeg még ugyanaz marad, mint előtte volt, mert hihetetlenül sodró a tempó, fékezhetetlen az előretörések töménysége. Minden az ellenkezőjére változhat, s nem is biztos, hogy érdemes lesz visszatérnem.

Úgy készülök fel, ahogy a papíron áll, de csak emlékezetből, mert elolvastam a felkészülés minden előírt mozzanatát és megpróbáltam szóról szóra megjegyezni mindegyiket, aztán egy alig használt kristályhamutartó felett elégettem az útmutatást, hogy a megjegyzett pontok alapján készüljek fel, memóriámat edzésben tartva, mint egy titkos fegyvert használtam az önkéntességemet is bevetve.

Kutyák néztek meztelen szemekkel.

A ruhakozmetikus azt mondta: hódolhatok a kisugárzásomnak, a felettébb spéci lefojtásaimnak.

Imre ígéretének, Zoli zongoralábszobrainak, Ferenc hétköznapjainak, Inge túsarkú cipőinek és angolnevetés-szerű német hangjainak, Barbara és Lali anyagtalan csókjainak, a Shadows együttes csökkenő energiáinak, a rutinos sokácok tűzdelte borjújájának, Valentin másnapos Bálint napi bulijának, a töltések feltöltésének, és annyit mondott, hogy kezet rá, nem kell semmit aláírnom a grófi szérún, ahol petróleumlámpával világított az a házaspár, akiket soha nem láttam, mert oly távol álltak, hogy kínos lett volna őket látni, a láttatás művészetéről nem is beszélve, szédületes volt az összhangtalanság.

A dezaktív zsigerek itták a szájhoz emelt kávé, emlékezve a nagy színészekre, akik már korábban meghaltak és csak a filmvásznon lehetett látni rajtuk, hogy kevéssel előtte a nagyobb gázi reményében voltak ott, ahol voltak.

Ez volt, amit elkönyveltem magamban, hogy én legyek az Esetlegesség nagykövete Hondurasban, a dzsungellel zsúfolt őrült világban nagy a tét, a kultúrára fogott váltóáram megrázza az edzetlen ember nagyon kedves idealista világképét.

Legyen megvesszőzött kapacitásunk, gondoltam józanul, mert berúgva az ember nem gondol ilyeneket, ott egy teljesen más világ tátong tántorogva körülötte, amelyik olyan, mintha befelé sírás lenne, pedig csak momentán könnyekről beszélhetünk minden felsorolás nélkül, egyszerűek az abszurd, legott rosszléti társadalmak, és annyi igaz kritikát kapnak, amennyit csak a debilek nem vesznek észre, még ha egész éjszaka tudnánk is mesélni nekik, hogy törzsi szempontból hiányos agyukat átmossuk egy érzelemittas semmitmondással.

Kellemetlen tünetek ezek.

Inkább csapdák, vagy csapdákkal vannak nehezítve, mint egy jó fejlődéscsöválás.

Csak egy példátlan példamondat

Csak egy példátlan példamondat

az utolsó pillanatokban

az érdeklődés hiányában elakad

„Maradj ki belőlem,

erkölcsi fertő.”

Elvi jegesedés

— Szép, köszönöm.

— Mi köze van ennek a szépséghez?

— Ne haragudj, de majdnem mindenemet odaadnám, ha tehetném.

— Ha tehetném, én is odaadnám minden eszmeftuttatómat, célok nélkül.

— Bocsánat, de majdnem elsírtam magamat, olyan szépen és érzékenyen beszélsz, de itt az ideje, hogy szándékosan változtassak témát.

— Nem a témán van a hangsúly, hanem a reakción.

— Nincs is annál jobb, mint reagálni.

— Hová lett a pedikűrös?

— Itt kell lennie, és remélem, beválik a józan ész számára.

— Lassan kezdődik az igazi pihenés.

— Ahhoz csak annyit kell tenni, hogy a pénzügyi dolgokat a legszigorúbban kell venni.

— Az adócsaláshoz is jókedv kell.

— Épphogy a normális határán nem követtem az utasításokat.

— Ezek a gondolatok hová vezetnek?

— Érzem én, és teljesen tisztában vagyok vele, hogy szeretik ijesztgetni az embert.

— Csak vegyük komolyan, ami az orrunk előtt torzsalkodik.

— Én most nem egy összeesküvés-elméletre gondolok, hanem háromra.

— Itt már mindenki le van kenyerezve. Elaltatják az agyukat, közben elveszik testüket, lelküket.

— Milyen élet az, ahol ezt lehet mondani?

— Nem tudom, de én nagyon resteltem, hogy ez ilyen élet.

— Sose felejttem el, hogy mit csináltak velem.

— Mint mondtam, a jóléti társadalmat felváltja a rosszléti társadalom.

— És most ez jön?

— Szerintem igen, ez már biztos. Olyan csoportok dolgoznak egymással és egymás ellen, hogy kizárt a lehetősége annak, hogy valami jó süljön ki belőle.

— Metropoliszba kell költöznünk, hogy kapkodjunk a levegőt.

— Ott megtanítyják, hogy hogyan fékezzük a nyelvünket.

— Nyerő ötlet, mint a nyúldobálás.

— Ha szabad kezet kapnék, messzebbre jutnánk.

— Emberzaj megy egész nap.

— Az ezerlábú már kimászott az avokádóból.

— Egy-két napunk van, hogy kimásszunk mi is ebből a dörzsölten rémes pillanatból.

— Sejtellem sincs, csak az agyam dobom tőle.

— A gonosz mindent tud és mindenütt ott liheg.

— Utálok a tömegközlekedést, nincs benne semmi gyengédség.

— Ez a rész nem kell, csak az egyenesek.

— Én vagyok a főnök, és utálok, hogy antiszociálissá kell alakulnom.

— Nem kell, de muszáj mi...??

— Csattoghat a trágyakompót!

— És a cukorka is nagyon kicsi.

— Van egy tervem, ami eddig még mindig bevált.

— Nem kaptunk még adaptálási úrlapot.

— Pedig a rendszer működik, látszik a szegények szemetén.

— Azt mondták, csalás van mindennek a hátterében.

— A szemétürítés és -visszaszállítás hátterében is csalás van?

— Abszolúte, de nem bánom, mert telefonálással nem lehet elintézi.

— Na és az hogy tetszik, hogy van egy kis gondunk, és ennyire izgatottak vagyunk?

— Elnézést, de én utána mennék az Istenek Kertészetébe.

— Ott lehet linkelni, simán vagy görbetükör?

— Ez egyre furcsábban alakul, mikor mindennél jobban szeretlek.

— És még egy titok, mert kell egy képzeletbeli barát, aki tud csatlakozni, és erősebb az üzembe helyezett porszívó hangjánál.

— Mint a jó öreg Dosztojevszkij?

— Ezt nem tudom, de akár be is jöhet.

— Az a lényeg, hogy ezt nevezzük kalandnak.

— Vagy versenynek?

— Versenynek semmi esetre sem, hacsak nincs egy gramm térerő sem.

— Nagyok és erősek, félelmetesen nevetnek a vicceken.

— Isterem ezt a nevetést: ők maguk is humorosak?

— Nem, de bárhol lehetnek, és emiatt aggódom.

— Teljesen mellettünk poroszkálnak és arcocskáikról lerínek a kényszerítő körülménynek.

— Ezt nevezzük piruettnek?

— Örjögő társaságokban mondják így is, de mi ne mondjuk, mert elszalasztjuk szunyókálásunkat valakinek a megbízásából.

— Derülünk saját díszeinken.

— Meg a túlterhelt rutinunkon. Mr. Fantasztik a lehetetlen ember, aki mindenkit irányít.

— A szék, amelyen ülök, lesz a földij.

— Róninverseny.

— Egy dimenzióállító fáklýásmenet élén, ha elbukunk, a büntetésünk nagyon kemény lesz.

A képek a képek

- Miféle beteg játékot játszanak itt velünk, teljesen elferdített szabályokkal?
- Kapjuk el az univerzum nagymesterét!
- Vadonatúj illatkomplex hatóanyaga elcsípi majd a nagy öreget, aki kicsi, de öntudatgyár.
- Igen, hatalmas öntudat-ipartelepek ontják félelmetesen gusztustalan termékeiket...
- ...és az egész még gesztustalan is...
- Forduljunk föl...???

A képek a képek

Mindig így alszom el, hogy önbeszélgetek, illetve a képzeletemben megjelenik egy kedves ember, nyitottan és párhuzamos hozzáállással, fürdőruciban hiteles érzékenységgel, bár egyikünknek sincs teste, üzemen kívülieknek érezzük egymást.

Nem szeretnénk a tudatunkat fokozni, szelíden, félárnyékban tündöklünk, mint Ádám a paparazzi-paradicsomban. Az első ember, aki már előre kilesné az oldalbordájából készülő, Lidokainba mártogatott örök nőt, aki pálmalevelekből ötcsillagos apartmant épít pillanatok alatt, miközben úgy mosolyog, hogy boldognak látszódjon, és megőrülsz tőle, mert minden összkomfortosnak tűnik, jól néz ki és egyből felnőttek vagytok, az idő pedig barátságosan pereg, és nem kell tudni, hogy minek mi az alja és a teteje, és nem gond, hogy hová tegyük a számítógépet. Csak egy álomtalan kilégzés.

Kinyitni nektek a felhalmozást. Mennyi méreg kering a levegőben, a szinkron pedig a szarkasztikus kibucban.

Vegyünk föl sugárvédelmi ruhákat, mert elkaphatnak az uráncsempészek.

Ez elég ijesztőnek tűnik, de ez egy nemzetközi nagyvadakból összeszervezett társaság, akik ki nem állhatják az életet, kegyetlenek és vegyészkednek, nagy pénzekben megy a játék a divatos és utópisztikus klubjaikban, azt hiszik, hogy már a huszonegyedik században élnek, pedig ez egy ellentmondás, mivel beavatottságuk csak egy blansírozásnak megfelelő dialektikus agresszió volt a klub szemérmet nem ismerő bárjában, üzletből és stratégiákból vedelték a keménységet, hogy foggal törjék a diót, vgya a kesut...

A képek a képek

Szeretnék egy komplexebb életet élni, ami teljesen egysíkú, mint a Guns and Roses leszállóága,

A képek a képek

a piaci viszonyoknak megfelelően divatosan öltözködve, rengeteg érdekességet magamra elmélkedve bizonyítani, hogy az ember félig állat, félig pedig elfajzott tévedés...

A képek a képek

Lágyak és tárgyak (fővonal, de mellékszál)

A képek a képek

A Laboratóriumot és a Lehallgatósobát egybeépítették, mert a munkatársak ezt is, azt is csinálták. Mikor kísérleteztek, közben le is hallgattak, így tudták az örületeket a legjobban egymásba ölteni.

Egy iratmegsemmisítőn az egyik ügynök bankjegyeket szeletelt fel, nem tudni, milyen elgondolásból, mert a főnökségtől kapott utasításból ez nem derült ki.

H. ügynök végezte a feladatát, közben a zsebeiben kotorászott, hogy saját pénzét is megsemmisítse, mivel túlbuzgó volt, s mindent túldimenzionált.

H. még csak jól kiképzett helyettes ügynök volt, neutrális, botcsinálta testszaggal.

A formás combok titkára gondolt, és új személyi edzőt szeretett volna magának, hogy izmait minél jobban megdolgoztassa, hogy kalóriáit száz százalékgig elégesse, hogy csökkenjenek testzsírjai, zsírjai elégetésének külső és belső viszonyainak megváltoztatására törekedett egy másik napirendi pont szerint, mert minden második embernek vannak testsúlyproblémái, pláne már 41 éves korban az izmok nem úgy viselkednek, mint az ifjúság hajnalán, de még húsz évet saccolt magának a nyugdíjig és ettől kirázta a hideg, és nevetségesnek tartotta magát csillaghullások és reggeli borotválkozások idején, rámeredt a nem létező, nemzetközi szembekötösdi.

A képek a képek

A két legeslegnagyobb főnök az iratmegsemmisítő melletti irodában tárgyalt már kora reggel óta. Szenvedélyes beszélgetésük megütötte H. ügynök fülét a zajtalan szeletelőgép mellett, ábrándozva, unatkozva a gépies munkától a következő párbeszédre figyelt fel 32 millió 63 ezernél tartva, és ez a 63 ezer az ő saját pénze volt, hogy boldogabb és egyénibb legyen értelmet jelentő munkája.

A képek a képek

— Azt gondolom, kedves barátom, hogy most a morzsahamisítás lenne a bomba üzlet.

— Milyen morzsa? Kenyérmorzsa?

— Igen, hamis kenyérmorzsát dobnánk a piacra, hogy ezek az Utolsó Vacsora morzsái. Ennek megcsinálnánk a virtuális arculatát, azt a hitelesnek tűnő hátteret, amit mindenki megkajálna...

— Szerinted ez nem hülyeség, kedves Boldizsár? Ezt nem venné be senki.

— Miért nem ? Az emberek mindent bevesznek, ha jól csináljuk.

— De ez annyira elképesztő, és nevetséges is.

— Ezt nem gondolom; most, amikor már minden olyan zavart és kaotikus, ez lenne a tökéletesen kedvező pillanat, Ervinem.

— De már semmijük sincs az embereknek, már mindent elvettünk tőlük.

— De az a pici még náluk van, nehogy az már ne legyen a

A képek a képek

miénk. Minek az nekik?

- Az önérzetük, meg a jóérzésük, nehogy már ezt ne tudjuk kiaknázni...

— Igen, de ezt lehetetlen tálalni, Boldikám.

— És ha a fölényes plázáinkban Szent Morzsa Szalonokat nyitnánk?

— Beépített embereinkkel, akikkel mesterséges sorban állásokat kezdeményeznénk, és szép lassan kialakulna egyfajta szív-bemarkoló tömeghisztéria, ölnék egymást az emberek a Szent Morzsákért...

— Nagyon nehéz ezt elképzelni, de ennek ellenére még be is jöhet.

— És miből lennének a morzsák? Száraz kenyereket használnánk?

— Ne is gondolj semmi valóságosra, Ervinkém, szerintem van elég szemetünk, veszélyes hulladékunk, ezekből csinálnánk iparilag a műanyagmorzsát, mert a műanyag a mi nagy barátunk, a mi nagy testvérünk, a mi nagy műgondtalanságunk.

— Ezt azért át kell gondolnunk, barátocskám, mert mi lesz a más vallásúakkal? Arabokkal, buddhistákkal, városzzéli elváltakkal, ultraateistákkal, antimaterialistákkal, bulvár-csinovnyikokkal?

— Ne aggódj! Őket is egy huszárvágással globalizáljuk. Az egyetemes Szent Morzsa a világ minden táján felüti majd a fejét, és borzasztóan sok pénzt fog hozni...

— A többbit, meg a részleteket majd kidolgozzák a felturbózott kreatívjaink, ugyis sokkal tartoznak a főrévésznek.

A képek a képek

A hiperlojális H. ügynök nem igazán értette az eszmefutatást, tisztán hallotta a beszélgetést, de nem értette a szavak súlyát, illetve hajlamos volt, hogy félreértse a dolgok lényegét, hogy ne lássa a fától a légi deszantost, az operától a medvevipérát, a libidótól az ötös találatot, stb.

Kiképzett csalópásztor volt, aki lérugókra járt, az édes élet mintájára szerződött egyenyűjtöttnek.

Hát ez forradalmi, gondolta.

A képek a képek

Képb en vagyok

Képb en vagy

A képek a képek

Mindannyian

Képb en vagyunk

A képek a képek

Képb en vagyunk, mindig képb en

Kép előtt vagy kép mögött

Távol a képtől vagy közel a képhez

A képek a képek

Rajta vagyunk,

Esetleg hiányzunk a képből, mert a hiányunk is egy osztott kép

A képek a képek

Összecsapnak a fejünk felett a képek
Átlagos képek vagy különleges képek

A képek a képek

Gyógyító képek vagy megrázó képek
A lélek képei és anyaglenyomatok
Üldözött képek vagy szívbezárt vallomások
Ehető képek vagy emészthetetlen szétfolyások
Önégető képek vagy jégbehűtött, hibernált vallomások

A képek a képek

Előrenéző, radikális képek, esetleg a szeretet darabkái
Hétköznapi képek vagy az ünnep dübörgő mozdonyai
Az idő nagy ívű jelenései
Vagy olyan másként látható láthatatlan kisugárzások
A halandóság képei, meg a csodás végtelenség

A képek a képek

Rögeszmeképek s a bölcs dilemmák halvány foltjai

A képek a képek

Képb en vagyunk, mert abban élünk

Kép nélkül talán nincs is élet

A képek a képek

Látók és nem látók

Képb en vannak, ha lehet anélkül, hogy rajta vannak

A képek a képek

A kép után már csak a rémkép van

(lehet hogy nem folytatom ezt a hülyeséget)

A képek a képek

Mindannyian a Megélhetésünkért Dolgozó Nemzetközi Kovácsdoktor Bizottság látens jelentése a Térdre Hullottak apró fejfáinak díszítésről: (kozmetikázott változat)

A képek a képek

Sokan mentek ki Hollandiába és Angliába dolgozni, ők jól érzik magukat, jól keresnek, egyre jobban elsajátítják a nyelvet és a nyakatekert ornamentikát, lábszaguk egyre visszafogottabb, étvágyuk már nem annyira fennhéjázó, napjában többször is kezet mosnak, megszerették a tequilát meg a puncsot, eseteként melegebben kéne öltözködniük, de mivel fűtetlen szobákban álmodoznak az anyagi gazdagságról, ezért megedződik testük, s jobban bírják a hűvös éjszakákba belenyúló estéket, amelyekre égetően szükség van, hogy a sörözgetésekkel egybekötött lamentálások szexuális delegációvá fejlődjenek, ez részben egy szippantás a szabadság áramvonalas illatából, részben pedig egy átlapozható magabiztossági emlékkép, hogy mielőtt a dolgozókonyhából a dolgozószobába érkeznének, mégpedig ejtőernyővel a hátunkon, legyen egy Szabadesésimánk, melyben nyelvi kincsünk legegyszerűbb szavait használjuk minden kizárólagosság nélkül, hogy a tömegkommunikáció izzó töménysége átítassa a még tisztán maradt apró részeinket, amelyeket sírfeliratoknak terveztek a vezetői képességekkel megáldott kiválasztottak, de néhány tehetséges alulmaradott is szeretettel gondol az otthontalan otthonlevőkre, mert nyersanyagokban még mindig jól állunk, sőt jobban, mint azt az elhalványított közmondás is sejteti, miszerint:
„Egyszer eljön a világ vége, de nem biztos, hogy ráérünk.”

Randalíra, rútirás — ilyen óvatosságokkal bátyázzuk körbe a következő néhány oldal szövegeit, miközben a magyar nyelvterületől nyugatra és keletre egyaránt megvannak a trágárságok és „disznóságok” szépirodalomba emelésének nemes (és olykor nemtelen) hagyományai (bár korábban a magyar fordítók többnyire kényszeresen felvállalt „szeméremből” nem tolmácsolhattak mindent *szó szerint*). Talán elég most csak az amerikai beatköltészetre utalni, vagy arra, hogy az orosz kultúrában önálló neve is van a kőkemény, szlengre alapozott lírának, ez a *Mar* (mat). „Ez a beszélt, az *élő* nyelv — állította Szergej Snurov egy nemrégiben készült interjúban —, és hát az én nadrágomban is fasz van, nem pedig pénisz.” Ehhez még hozzátehetjük Eörsi István maximáját: „Ott kezdődik az írástudó áru-lása, hogy ürüléknek nevezi a szart.” Végül pedig kerüljön ide a szokásos figyelmeztetés is: VIGYÁZAT! SZÓKIMONDÓ, DURVA SZÖVEGEK!

(kkl)

Szaniszló János

zsinórszopószaikkör

hónapok óta nem
tudok telefonálni se

zsinórszopók
ennél leamortizálóbbr
még soha nem volt
ez az ország (?)
elég sok kinetikus szobrot láttam
kuka törpe vagyok
és baszd meg kuka
múltkor majdnem
felszedtem egy művészcsajt
kedves volt elbeszélgettünk
meg minden
másnap rám se baszott

valamit csinálni kell
olajvezeték-megcsapolás
ilyesmire gondoltam
gyorsan kell csinálni
mert érzékelő van rajta
a bankban egy perc alatt
fejbe lőhetnek
szarabbnál szarabb
helyzetek — nincs kecmec
ebből nem tudok kimászni
elmegyek a zsinórszopószaikkörbe
beiratkozni

Playback Jézus

Nem élek senki szívében
Még a kurváméban sem
Oly korban voltam halott
Ahol a fehér ló az autó
Herceg a gengszter
Ezt egyszer már megírtam
De a tömeg feledékeny
Ginsberg rámnehezül a felhők felett
Alfred Jarry röhögése idehallatszik a túlvilágról
Azok a könyvek a legnépszerűbbek
Amelyek elférnek a retikülben
Teljesen mindegy milyen szar van a lapokon
Lényeg a könnyen emészthetőség
Este már fáradt a kurva proli manager
Pedig szerintem a szar nehezen emészthető
Ezeket a sorokat nem én írom
Playbackról megy
Ha most élne Jézus szupersztár lenne
Isten lenne a producer
A Hegyibeszédbe bevágnának
Egy-két baszott jó reklámot
Legtöbbször ezt a szót hallom: sietek
Ez a sok szerencsétlen nyomorék hová siet
A jövő autója törhetetlen
A jövő embere agyatlan gép
Amelyet a jövő társadalma
Összepréssel ha már használhatatlan

